

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΤΩΝ ΙΠΠΟΤΩΝ

ΤΟΥ Κ. ΦΩΤΟΥ ΓΙΟΦΥΛΛΗ

Η ΖΩΗ ΚΑΙ Τ' ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ Γ. ΜΟΥΡΟΥΖΗ

('Η μόνη αυθεντική βιογραφία του γενναίου Έλληνας πρίγκηπος)



ΚΣΤ.
Ι κακοβρογοι είχαν διαπράξει το έγκλημά τους με τέχνη. Χωρίς ν' αφήσουν ίχνη. Χωρίς νά φανερωθούν ποτέ. Κι' αυτή ή προδοσία που όργιζαίσε σε παρόμοιες περιστάσεις, εσίγησε στην περίπτωση αυτή.

Κι' ο Μουρούζης έπληρε μαζί του στον τάφο το μυστικό της δολοφονίας του.

Οι δολοφόνοι χτύπησαν τον Μουρούζη με μαχαίρι. Το κατάφεραν αρκετά σοβαρά τραύματα. Μολταστά, δεν ξεψύχησε άμέσως.

Ο γερός του οργανισμός άνθεξε, παρ' όλη την ακατάχρητη αιμορραγία.

Πώς ακριβώς έδολοφονήθη ο Μουρούζης, έμεινε και μένει έως σήμερα μυστήριο!

Δυστυχώς τότε οι 'Απάχρηδες ήσαν ανώτεροι σε όργανώσει από την Παρισινή άστυνομία. Καί ενώ ήταν θέβαιο, ότι τον Μουρούζη τον έδολοφονήσαν οι 'Απάχρηδες, αφού τους είχε κηρύξει τον πόλεμον, ή άστυνομία του Παρισιού δεν κατώρθωσε νά βρη καθόλου ούτε τά ίχνη του δράστου 'Απάχη που τον έδολοφόνησε!

Τό πιθανότερο είναι, ότι ο Μουρούζης είχε πάει σε κάποιο ύποπτο νυκτερινό κέντρο για νά πιη και νά περάση την ώρα του. Σ' αυτό τό κέντρον εσύχναζαν 'Απάχρηδες και κάθε είδους αποθράσαστα. Καί όταν ή νύχτα είχε προχωρήσει, κατώρθωσαν οι 'Απάχρηδες—φουικά περισσότεροι από δύο—να παρακολουθήσουν τον Μουρούζη και νά τον 'δολοφονήσουν... Οι δράσταί εζησανίσθησαν άμέσως κατόπιν, πριν κατορθώσι νά μάθη τίποτε ή άστυνομία...

Τό πρωί που εύρέθη τό πτώμα του Μουρούζη αιμόφυρτο, μετεβρέθη σε μιά κλινική. Ήταν άκόμα που τό μετέφεραν, έπίστευαν ότι ο Μουρούζης μπορούσε νά ζήση. Είχαν όμως σοβαρότατα τραύματα με μαχαίρι σε διάφορα καίρια σημεία του σώματός του. Έπίσης είχε και τελεϊαν άφασίαν και δεν κατορθώσαν νά τό πάρουν ούτε μιά λέξι οι άστυνομικοί...

Όταν ο Μουρούζης μετεκομίσθη στην κλινικήν, οι γιατροί έπιστοποίησαν ότι ήταν πια κερκός. 'Ετσι πέθανε ο Μουρούζης σε ήλικία μόλις 44 έτών.

Όπως και παραπάνω γράφεται, όταν ένινώση στην 'Αθήνα ο θάνατος του Μουρούζη, όλοι έλυπήθησαν. 'Ολόκληρη ή 'Αθηναϊκή κοινωνία τον ένθαύμαζε για την ευγενική του ψυχή και για την γενναϊότητα του και ένπικράθη πολύ όταν ένπληροφρήθη τό τόσο άδικο τέλος του.

Μερικοί πιστεύουν, πως μονάχα ή Αϋλή του Γεωργίου Α' δεν έλυπήθη για τον θάνατο του Μουρούζη, επειδή είχαν μεσολαθήσει τά γνωστά επεισόδια με τον πρίγκηπα Νικόλαον. Μά κι' αυτό δεν φαίνεται αληθινό, γιατί τον Μουρούζη τον είχαν αγαπήσει και στην Αϋλή του Γεωργίου και δεν τον είχαν μισήσει παρ' όλες τίς τρέλλες του...

Όλη λοιπόν ή 'Αθήνα, από τό Παλάτι ως την τελευταία κούλα του πιο φτωχού στρατιώτη, ένέπληθη τον Μουρούζη.

Η κηδεία του Γ. Μουρούζη έγινε στην 'Αθήνα. Η οικογένειά του μετέφερεν εδώ τό πτώμα του από τό Παρίσι και ή έκφορά του νεκρού του έγινε στις 20 Φεβρουαρίου 1907. Πολλές χιλιάδες κόσμου της 'Αθήνας και του Πειραιώς παρακολούθησε την κηδεία του. Είπε μάλιστα κάτι φανταστικό τι συρροή λαού έσημειώθη σ' αυτή! 'Επειτ' από την κηδεία του ποιητή 'Αχιλλέως Παράσχου, που έγινε τό 1895, καμιά άλλη κηδεία στην 'Αθήνα δεν είχε συγκεντρώσει τόσο όγκον κόσμου!...

Πραγματικά, ο Μουρούζης ήταν λαοφιλέστατος. Είχε πάρει την φήμη και την λάμψη ενός λακού ήρωος.

Οι παλαιότεροι θυμούνται ακόμη την μοναχική κηδεία του Μουρούζη. Θυμούνται, ότι όλόκληρη ή πλατεία του Συναγώματος, ή όδός Μητροπόλεως και ή όδός 'Ερμού είχαν γεμίσει από κόσμο, από κόμπο τόσο πυκνό και άσθοβο, ώστε ή διόδος πεζών μέσα από τον όγκον αυτόν ήταν άδύνατη...

Την κηδεία παρακολούθησαν και έπίσημοι. 'Ακόμη και ύπουργοί, φίλοι της οικογενείας Μουρούζη, καθώς και αντιπρόσωποι της Αϋλής του Γεωργίου Α'.

Η μεγαλοπρέπεια της κηδείας του ήταν κάτι έξαιρετικό γιά

την τότε 'Αθήνα.

Η ταφή του Μουρούζη έγινε την ίδια μέρα στο Α' Νεκροταφείο 'Αθηνών. Δηγοούνται διε και γι' αυτήν ένα περίργο ανέκδοτο.

Λένε, ότι ο Μουρούζης, όχι μονάχα ήταν άτυχος στο θάνατό του, γιατί έσολοφονήθη άδοξα, μά και στον τάφο του είχαν άτυχία!... Δηλαδή ο λάκκος του τάφου, από κακόν ύπολογισμό του νεκροθάφτη, είχαν άνοιχτή μικρός. Καί όταν θέλησαν να κατεβάσουν σ' αυτόν τό φέρετρο, είδαν ότι δεν έγαρούσε μέσα! Τότε ξανακατέθη στον τάφο ο νεκροθάφτης για ν' άνοιξη πίο πολύ τό λάκκο.

Αυτό ο κόσμος που είχαν ακολουθήσει την κηδεία, τό είδε και τό διέδωσαν.

—Φαντάσου, έλεγαν, και πεθαμένοι δεν τον χωρούσεν ο τάφος των πρίγκηπα! 'Ατυχος στο θάνατό του ο καίμενος ο πρίγκηπας, άτυχος και στον τάφο του!...

Αυτό ήταν τό τέλος του έξαιρετικού αυτού τύπου.

Είπε 27 χρόνια περασμένα από τότε. Τόσα πράγματα έπεράσαν στο μεταξύ. Πολιτικές μεταβολές, άλλαιγές πολιτευμάτων, πόλεμοι, έμφύλιοι σπαραγμοί... Καί όμως, μέσα σ' όλα αυτά τά γεγονότα, ή μνήμη του Μουρούζη μένει ζωνηή και άθάνατη. 'Ο 'Αθηναϊκός λαός συχνά θυμάται τον ευγενικόν αυτόν λαϊκόν ήρωα και λέγει:

—'Ο Μουρούζης! Αυτός ήταν παλληκάρι αληθινό!...

Αυτή ή φήμη του Μουρούζη έδημιούργησε και πολλούς μιμητές του. Τόσο στην 'Αθήνα, όσο και στον Πειραιά, στην Πάτρα και στη Σύρο... Παρουσιάσθηκαν δηλαδή πολλοί που έκαναν μερικά επεισόδια, σαν εκείνα του Μουρούζη. Πού έσπαζαν κ' ένπληρωναν, ή που έκαναν παλληκαριές κ' έδιωγαν τον κόμπο από τά κέντρα διασκεδάσεως... Μά κανένας απ' αυτούς δεν έσημειώθηκε σαν τον Μουρούζη. Τά αντίγραφα ποτέ δεν μπορούν νά μοιάσουν τό πρωτότυπο...

Αντίθετα ο Μουρούζης διέτηρησεν όλη την φήμη του. Μέσα στη μνήμη του λαού ζή ακόμα άγνός, δάκληρος ο ευγενικός τύπος του άνδρος αυτού, που ήταν παλληκάρι και που ήξερε πως να μεταχειρισθή δίκαια και με ύπέροχο τρόπο την παλληκαριά του.

Φ. ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

ΣΗΜ. «Μπουκέτος». — Κατά τό διάστημα της δημοσίευσας της βιογραφίας του πρίγκηπος Μουρούζη πολλοί παλαιοί φίλοι του μας έστειλαν άγνωστα έντελώς και άραίστατα άνεκδοτά του. Τά άνέκδοτα αυτά, μαζί με 'όσα συγκεντρώσε και τό ίδιο το «Μπουκέτος», αρχίζουν δημοσιευμένα από σήμερα.

Ο Μουρούζης αντιπαθούσε φοβερά τους έξ έπαγγελματους κουτσαβάκηδες. Κάποτε συναντήθηκε κ' έναν τέτοιον στο ζυθοπωλείον ή «'Ηθης».

—'Ελα κάθησε νά πιης μύτρα, του φώναξε, άν και δεν τον γνώριζε.

Ο κουτσαβάκης, μόλις κάθησε στο τραπέζι του Μουρούζη, άρχισε νά του διηγείται τους άθλους του και νά του μιλάη με μιά οικειότητα, λες κι' ήσαν από τά μικρά τους χρόνια φίλοι.

—'Εβίθαι, κύρ Γιωργάκη! του φώναξε κάθε φορά που σήκωνε τό ποτήρι της μύτρας για νά πιη.

Ο Μουρούζης, μονολογί από μέσα του έβραζε, δεν του έιπε τίποτε και αφού πλήρωσε τό λογαριασμό, του πρότεινε νά πάνε άμαξάδα στο Πατήσιον, στην έπαυλή του.

Ο κουτσαβάκης δέχτηκε και καθώς προχωρούσε όλοταχός εδ άμάξι στην όδον Πατησίων, τό μεράκι τον κώρωσε και, τραδώντας τό περιστροφό του, έιπε στο Μουρούζη:

—Νά τό βροντήξω, κύρ Γιωργάκη;

—Μπα! 'Έχεις και περιστροφό; τον ρώτησε τότε ο Μουρούζης έκπληκτος. Νά τό ίδω...

Ο κουτσαβάκης του τδωσε. Τότε ο Μουρούζης έβγαλε άμέσως τον μύλο του και τον πέταξε στο δρόμο, σαν ένα χερσιμο πράγμα.

—Μά, κύρ Γιωργάκη, τί έκανες; του φώναζε τότε ο θρασύδειλος κουτσαβάκης.

—Νά τί έκανα! του φώναξε, ξεσπάδοντας ο Μουρούζης.

Και τον άρχισε στις φάπες!...

'Από τη μέρα εκείνη ο κουτσαβάκης, μόλις έβλεπε από μακρὰ τον Μουρούζη, τό έβασε στα πόδια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

